

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **V. P.**

zastoupena obecným zmocněncem JUDr. P. P.

oba bytem ...

proti

žalovanému: **Úřad městské části Praha 6**

sídlem Československé armády 23/601, Praha 6

v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nevydání parkovacího oprávnění žalobkyni pro silniční vozidlo s registrační značkou ..., jež bylo žalobkyni oznámeno přípisem žalovaného ze dne 4. 9. 2017, č. j. MCP6 075151/2017,

takto:

- I. Žalovanému **se zakazuje**, aby pokračoval v porušování práv žalobkyně v důsledku nevydání parkovacího oprávnění pro silniční vozidlo s registrační značkou ..., a **ukládá se** mu povinnost vydat žalobkyni ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku parkovací oprávnění pro silniční vozidlo s registrační značkou ..., a to za cenu stanovenou platným ceníkem pro fyzickou osobu, která je vlastníkem vozidla a má místo trvalého pobytu na území městské části Praha 6.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15 228 Kč.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se u žalovaného domáhala vydání parkovacího oprávnění v zónách placeného stání na území městské části Praha 6 k vozidlu, jehož registrovaným vlastníkem je podle osvědčení o registraci vozidla manžel žalobkyně. Žalobkyně tvrdila, že má nárok na vydání parkovacího oprávnění, ačkoliv není registrovanou vlastnící vozidla, jelikož vozidlo vlastní stejně jako její manžel v rámci společného jmění manželů. Žalovaný však žalobkyni přípisem ze dne 4. 9. 2017, č. j. MCP6 075151/2017, sdělil, že jí parkovací oprávnění nevydá, neboť žalobkyně není vlastnící vozidla ve smyslu § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

II. Žaloba, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

2. Žalobkyně svou žalobu postavila na tvrzení, že podle § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích má jako vlastnice vozidla na vydání parkovacího oprávnění nárok, a to i v případě, kdy vozidlo vlastní v rámci společného jmění manželů. Předpisy interní povahy nemohou tento žalobkynin nárok zvrátit.

3. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Uvedl, že vychází z právního názoru, že žalobkyně vlastnící vozidla ve smyslu § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích není, neboť není jako registrovaný vlastník zapsána v registru silničních vozidel.

4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného zrekapitulovala svoji argumentaci uvedenou již v žalobě. Uvedla, že postup žalovaného je nesmyslný a ve zjevném rozporu se zákonem.

III. Dosavadní průběh řízení před soudem a ústní jednání

5. Městský soud nejprve žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29. 11. 2018, č. j. 10 A 178/2017 - 38. Při posouzení charakteru správního aktu, jímž byla metodika vydána, vycházel z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 14/08, z něhož vyplýval závěr, že stanovení zpoplatněných zón parkování představuje opatření obecné povahy. Uvedený rozsudek městského soudu byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 10/2019 - 32, který dospěl k závěru, že metodika není opatřením obecné povahy, ale pouze předpisem interní povahy. Zároveň vyslovil závěr, že pokud žalobkyně prokáže, že je vlastnící vozidla prostřednictvím společného jmění manželů, má nárok na vydání rezidentního parkovacího oprávnění, a to za předpokladu, že se nebude jednat o obcházení práva.

6. Městský soud v pokračujícím řízení vyzval účastníky, aby tvrdili a prokazovali skutečnosti, které mají být zjišťovány na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně tvrdila, že v době zásahu žalovaného byla vlastnící předmětného vozidla v rámci společného jmění manželů a vlastnící vozidla je dosud. K těmto tvrzením navrhla důkazy. Žalovaný výslovně uvedl, že netvrdí, že žalobkyně svou žádostí obchází zákon.
7. Dne 20. 2. 2020 se ve věci konalo ústní jednání, během nějž oba účastníci setrvali na svých tvrzeních uvedených již v písemných podáních.
8. Soud nejprve shrnul dosavadní průběh řízení. Účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích uvedených již v písemných podáních. Následně soud přistoupil k dokazování.
9. Z kopie oddacího listu vydaného Obvodním národním výborem Praha 6 dne ... vyplývá, že žalobkyně dne ... uzavřela sňatek s P. P., nar.
10. Z občanského průkazu žalobkyně č. ... bylo zjištěno, že manželství žalobkyně stále trvá a že žalobkyně má adresu trvalého pobytu na adrese
11. Z kopie osvědčení o registraci vozidla s registrační značkou ... bylo zjištěno, že registrovaným vlastníkem vozidla je manžel žalobkyně.
12. Z kupní smlouvy uzavřené dne 22. 1. 2014 mezi prodávající společností AUTO-STAIGER CZ a.s. a kupujícím manželem žalobkyně bylo zjištěno, že vozidlo s registrační značkou x bylo zakoupeno za cenu 928 800 Kč, přičemž podle čl. VI smlouvy vlastnické právo přešlo na manžela žalobkyně dnem převzetí vozidla.
13. Z výpisů ze seznamu listin o manželském majetkovém režimu vedeného Notářskou komorou České republiky opatřených dne 23. 12. 2019 prostřednictvím internetu bylo zjištěno, že pro osoby s datem narození manžela žalobkyně neexistuje v tomto seznamu žádný záznam, a pro osoby s datem narození žalobkyně existuje jeden záznam, který se však týká B. K., bytem ..., tedy osoby odlišné od žalobkyně.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Zprvė městský soud konstatuje, že zásah žalovaného, který žalobkyně označuje jako nezákonný, považuje za jednorázový zásah s trvajícimi důsledky, k němuž došlo dne 4. 9. 2017 sdělením žalovaného, že parkovací oprávnění žalobkyni nevydává. Dle názoru soudu lze přiměřeně aplikovat závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014 - 53, č. 3334/2016 Sb. NSS, z kterých vyplývá, že jednorázovým zásahem s trvajícimi důsledky je odmítnutí provedení zápisu do katastru nemovitostí záznamem. Jelikož však žalobkyně tvrdí, že důsledky zásahu trvají i v době vydání rozhodnutí soudu, je v souladu s § 87 odst. 2 větou první s. ř. s. přípustné, aby se domáhala vydání výroku soudu zakazujícího žalovanému pokračovat v porušování jejích práv a příkazujícího obnovu stavu před zásahem.

15. Protože se žalobkyně nedomáhala pouhého určení, že zásah byl nezákonný, Městský soud v Praze věc posoudil vycházející v souladu s § 87 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

16. Pokud jde o právní spor mezi účastníky řízení, je městský soud v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v nyní projednávané věci. Stručně lze shrnout, že z ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích vyplývá povinnost obce umožnit vydání tzv. rezidentního parkovacího oprávnění každému vlastníku vozidla, který má místo trvalého pobytu ve vymezené oblasti obce. Z právních předpisů potom nevyplývá, že by se mělo jednat pouze o vlastníka uvedeného v registru silničních vozidel. Metodika k vydávání parkovacích oprávnění není právním předpisem ani opatřením obecné povahy, ale pouze interním aktem. Pokud tedy žalobkyně prokáže, že vozidlo vlastní prostřednictvím společného jmění manželů, a zároveň nebude prokázáno, že se svým postupem pokouší obejít zákon, musí jí být parkovací oprávnění vydáno.

17. Městský soud tedy přistoupil ke zkoumání dvou skutkových aspektů věci, k jejichž posouzení byl zavázán Nejvyšším správním soudem.

18. Dokazováním bylo zjištěno, že žalobkyně je manželkou registrovaného vlastníka vozidla, který toto vozidlo nabyt prostřednictvím koupě za trvání manželství. Vzhledem k tomu, že manželé svůj majetkový režim neupravili odchylně od režimu zákonného, se uplatní ustanovení § 709 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“), podle nějž je součástí společného jmění manželů to, čeho nabyt jeden z manželů za trvání manželství. Jelikož manžel žalobkyně vlastnické právo k vozidlu nabyt za trvání manželství a nejedná se o žádnou z výjimek podle § 709 odst. 1 písm. a) až e) o. z., lze konstatovat, že žalobkyně v době tvrzeného zásahu byla a stále je vlastnící vozidla. Žalobkyně zároveň má místo trvalého pobytu na území městské části Praha 6, a tedy splňuje podmínky vyplývající z § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích k tomu, aby jí bylo vydáno rezidentní parkovací oprávnění.

19. Jelikož zároveň nebylo zjištěno, že by se žalobkyně pokoušela svou žádostí o vydání parkovacího oprávnění obcházet zákon, přičemž žalovaný výslovně uvedl, že nic takového nehodlá tvrdit ani prokazovat, je namístě v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu konstatovat, že parkovací oprávnění žalobkyni v roce 2017 vydáno být mělo. Zásah žalovaného spočívající v odmítnutí vydání parkovací karty tedy byl nezákonný.

20. Vzhledem k tomu, že se relevantní právní úprava v mezidobí nezměnila a metodické předpisy interní povahy dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu na posouzení věci nemají vliv, jsou splněny podmínky pro vydání rezidentního parkovacího oprávnění žalobkyni i v době rozhodnutí soudu. Proto soud žalobkyni vyhověl a uložil žalovanému vydání parkovacího oprávnění za cenu stanovenou příslušným ceníkem pro rezidenty městské části Praha 6.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Jelikož důsledky nezákonného zásahu stále trvají, soud v souladu s žalobním návrhem žalovanému zakázal, aby pokračoval v porušování práv žalobkyně způsobených následkem nevydání parkovacího oprávnění a uložil mu, aby parkovací oprávnění žalobkyni vydal.

22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch; soud zároveň v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhoduje o nákladech řízení o kasační stížnosti. V nyní projednávané věci byla plně úspěšná žalobkyně. Její náklady tvoří jednak zaplacené soudní poplatky za podání žaloby ve výši 2 000 Kč a za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč a dále odměna advokátky, již byla žalobkyně zastoupena pouze v řízení o kasační stížnosti, za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení a podání kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100 = 6\,200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokátky tak činí 10 200 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 15 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. Kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není přípustná v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. nález Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19).

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. února 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu